

Arrest

nr. 256 539 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 12 oktober 2011 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 oktober 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 22 december 2020 gehoord.

1.3. Op 12 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van de stad Anápolis in de staat Goiás en bent u Braziliaans staatsburger. Toen u ongeveer vijftien jaar oud was, verliet u uw ouderlijk huis omwille van de fysieke mishandeling van u en uw moeder door uw vader. Uw moeder scheidde vervolgens van uw vader ongeveer vijftien jaar geleden. Sindsdien zag u uw vader slechts één- of tweemaal per jaar op familiefeesten, waar jullie elkaar enkel begroetten. U huwde met R. C. D. (...). Uw echtgenoot reisde in 2010 naar België om er te werken voor een Portugees bedrijf. U vervoegde hem een jaar later. Op 12 juli 2018 scheidde u van uw echtgenoot.

Op 26 oktober 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

U wenst in België te blijven omdat u in België uw leven heeft; omdat u uw werksituatie in België verkiest boven uw werksituatie in Brazilië waar het leven moeilijker is; en omdat u liever niet in de buurt van uw vader komt.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel huidig Braziliaans paspoort neer; alsook uw twee originele vervallen Braziliaanse paspoorten; uw originele kieskaart en een originele belastingkaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Voor zover u aanhaalde dat u aan geheugenverlies lijdt ten gevolge van het gebruik van bepaalde medicatie (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22/12/2020, p. 8) moet opgemerkt worden dat u geen enkel document neerlegt waaruit uw gebruik van dergelijke medicatie, noch de negatieve gevolgen ervan op uw geheugen zou kunnen blijken. Verder bleek u gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de vragen goed te begrijpen (CGVS, p. 8) en uit uw antwoorden bleek dat u het algemene verloop van het onderhoud goed kon volgen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalde aan dat u in het verleden een slechte relatie had met uw vader maar koppelde hier uitdrukkelijk geen vrees aan bij terugkeer (CGVS, p. 6). U zag uw vader na de scheiding van uw ouders nog enkele keren op familiefeesten maar behalve een ongemakkelijk gesprek gebeurde er niets noemenswaardig (CGVS, p. 6). Uw moeder heeft overigens geen enkel contact meer gehad met uw vader sinds hun scheiding vijftien jaar geleden (CGVS, p. 4). Dat u geen actuele vrees heeft voor uw vader blijkt tevens uit het gegeven dat u naar België kwam op 12 oktober 2011 terwijl u pas op 26 oktober 2020 om internationale bescherming verzocht, en uit het gegeven dat u vier jaar geleden nog terug naar Brazilië afreisde om er 51 dagen vakantie door te brengen (CGVS, p. 3). Wat betreft de psychologische gevolgen van de slechte behandeling door uw vader in het verleden kan voorts nog opgemerkt worden dat u psychologische begeleiding kreeg toen u nog in Brazilië verbleef en dat u deze sessies met dezelfde psycholoog, die nog steeds in Brazilië verblijft, na uw komst naar België online verderzette (CGVS, p. 7). Aldus staat een terugkeer naar Brazilië het verderzetten van deze sessies geenszins in de weg.

Betreffende uw stelling dat het moeilijk is om werk te vinden in Brazilië (CGVS, p. 6) dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u om redenen gelinkt aan de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, geen toegang zou hebben tot de Braziliaanse arbeidsmarkt. Uit uw verklaringen kan evenmin ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden. Hieruit blijkt immers dat u nadat u negen jaar onderwijs genoot (CGVS, p. 3) en bijkomende cursussen esthetica en beveiliging volgde (CGVS, p. 4) weliswaar geen aanbiedingen kreeg in deze sector (CGVS, p. 4) maar wel ongeveer twee of drie jaar in een industriële wasserij werkte (CGVS, p. 8). Verder werkt één van uw zussen in Brazilië als schoonmaakster, uw andere zus is eigenares van een kapsalon en uw schoonbroer werkt in de veiligheidssector (CGVS, p. 5), waaruit alvast blijkt dat het voor mensen uit uw directe omgeving mogelijk is om werk te vinden in Brazilië. U beschikt verder over een familiaal netwerk in Brazilië, waar uw moeder eigenares is van een huis waar u volgens u terecht zou kunnen bij

terugkeer (CGVS, p. 3) en waar uw zus eigenares is van een huis en van een kapsalon (CGVS, p. 3, 5). Hieruit kan geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor zover u stelde dat u liever in België zou blijven omdat u hier uw leven heeft (CGVS, p. 5), moet aangestipt worden dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtigde executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw Braziliaanse paspoorten, kieskaart en belastingkaart beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet daar uw identiteit en nationaliteit an sich niet betwist worden in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze in een ander daglicht te stellen. Zij beroept zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stukken toe aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij in België wenst te blijven omdat zij in België haar leven heeft. Zij verkiest haar werksituatie in België boven haar werksituatie in Brazilië waar het leven moeilijker is. Daarnaast stelt zij nog dat zij liever niet in de buurt van haar vader komt (notities CGVS, p. 5-6).

2.3.4.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat verzoekster er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat waar verzoekster erop duidt dat zij in het verleden een slechte relatie had met haar vader, verzoekster hier uitdrukkelijk geen vrees aan koppelde bij terugkeer (notities CGVS, p. 6). Verzoekster gaf aan dat zij haar vader na de scheiding van haar ouders nog enkele keren op familiefeesten zag, maar behalve een ongemakkelijk gesprek gebeurde er niets noemenswaardig (notities CGVS, p. 6). Haar moeder heeft voorts geen enkel contact meer gehad met haar vader sinds hun scheiding vijftien jaar geleden (notities CGVS, p. 4). Er zijn dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst ernstige problemen zal kennen met haar vader.

Overigens overweegt de commissaris-generaal in dit verband nog terecht het volgende: “*Dat u geen actuele vrees heeft voor uw vader blijkt tevens uit het gegeven dat u naar België kwam op 12 oktober 2011 terwijl u pas op 26 oktober 2020 om internationale bescherming verzocht, en uit het gegeven dat u vier jaar geleden nog terug naar Brazilië afreisde om er 51 dagen vakantie door te brengen (CGVS, p. 3).*”.

Inzake de psychologische gevolgen van de slechte behandeling door haar vader in het verleden, stelt de commissaris-generaal nog terecht het volgende in de bestreden beslissing: “*Wat betreft de psychologische gevolgen van de slechte behandeling door uw vader in het verleden kan voorts nog opgemerkt worden dat u psychologische begeleiding kreeg toen u nog in Brazilië verbleef en dat u deze sessies met dezelfde psycholoog, die nog steeds in Brazilië verblijft, na uw komst naar België online verderzette (CGVS, p. 7). Aldus staat een terugkeer naar Brazilië het verderzetten van deze sessies geenszins in de weg.*”

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij op jonge leeftijd fysiek mishandeld werd door haar vader en verwijst zij naar informatie waaruit blijkt dat omwille van de coronapandemie het geweld tegen vrouwen is toegenomen in Brazilië. Verzoekster benadrukt dat het leven als alleenstaande vrouw voor haar in Brazilië een gevoel van onveiligheid creëert en dat zij daarom zeer veel angst heeft om terug te keren naar Brazilië. De Raad herhaalt vooreerst dat nergens uit blijkt dat de problemen met haar vader nog actueel zijn en dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat zij bij een terugkeer naar Brazilië ernstige problemen zal kennen met haar vader. Verder duidt de Raad erop dat verzoekster allerminst kan volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie in Brazilië voor vrouwen en haar profiel van alleenstaande vrouw om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat voorts verzoeksters verklaring betreft dat het moeilijk is om werk te vinden in Brazilië, duidt de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op het volgende wordt gewezen: *“Betreffende uw stelling dat het moeilijk is om werk te vinden in Brazilië (CGVS, p. 6) dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u om redenen gelinkt aan de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, geen toegang zou hebben tot de Braziliaanse arbeidsmarkt. Uit uw verklaringen kan evenmin ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden. Hieruit blijkt immers dat u nadat u negen jaar onderwijs genoot (CGVS, p. 3) en bijkomende cursussen esthetica en beveiliging volgde (CGVS, p. 4) weliswaar geen aanbiedingen kreeg in deze sector (CGVS, p. 4) maar wel ongeveer twee of drie jaar in een industriële wasserij werkte (CGVS, p. 8). Verder werkt één van uw zussen in Brazilië als schoonmaakster, uw andere zus is eigenares van een kapsalon en uw schoonbroer werkt in de veiligheidssector (CGVS, p. 5), waaruit alvast blijkt dat het voor mensen uit uw directe omgeving mogelijk is om werk te vinden in Brazilië. U beschikt verder over een familiaal netwerk in Brazilië, waar uw moeder eigenares is van een huis waar u volgens u terecht zou kunnen bij terugkeer (CGVS, p. 3) en waar uw zus eigenares is van een huis en van een kapsalon (CGVS, p. 3, 5). Hieruit kan geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een rapport in verband met de werkloosheid in Brazilië en stelt dat deze er zeer hoog is, specifiek bij vrouwen, doch de Raad meent dat verzoekster met een loutere verwijzing naar een algemeen rapport waaruit de hoge werkloosheid in Brazilië en specifiek bij vrouwen blijkt niet *in concreto* aantoont dat zij, omwille van het feit dat zij een vrouw is, geen toegang zou hebben tot de Braziliaanse arbeidsmarkt, voor zoverre zij zulks voorhoudt. Hierbij wordt opgemerkt dat uit haar verklaringen blijkt dat haar twee zussen in Brazilië werk hebben (notities CGVS, p. 5). Deze algemene informatie over de hoge werkloosheid in Brazilië en specifiek bij vrouwen volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekster bij terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad onderstreept dat verzoekster zulks *in concreto* dient aan te tonen, alwaar zij evenwel in gebreke blijft.

Wat ten slotte nog het motief van verzoekster betreft dat zij liever in België zou blijven omdat zij hier haar leven heeft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de motivering dat dit motief op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4.3. Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoekster bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.4. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekster de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kunnen worden toegekend.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt: “Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geïsoleerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET